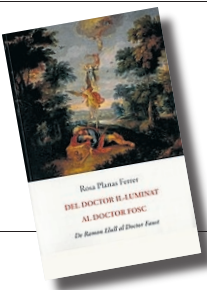

CONSCIÈNCIA
D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:
Mona Siddiqui:
reconciliar islam
i Occident

Estils

DEL DOCTOR IL-LUMINAT AL FOSC Per a Rosa Planas, Lull i Faust segueixen un mateix objectiu : el coneixement. Dos models de savi que representen dues actituds.

El papa Francesc a un trobada interreligiosa a Sri Lanka el passat 2015.
GETTY IMAGES

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

si el més difícil no fos creure en Déu, sinó creure en l'altre? “Creure en Déu no és creure en Déu, és no poder no creure-hi”, va escriure el filòsof colombià Nicolás Gómez Dávila. Si seguim aquesta màxima, el diàleg entre creences s'hauria de sustentar de la mateixa manera: creure en l'altre no és creure en l'altre, és no poder no creure-hi. Perquè un diàleg no pot encetar-se sense trobada, i aquesta trobada és, per damunt de tot, veure l'altre, no poder no creure-hi. És una línia subtil, sovint apagada per la pròpia creença, pel desig d'explicar-la, fins i tot amb la tendència a convèncer (i, quan això passa, el diàleg ja no té cap grau de conversa ni complicitat, sinó que es transforma en un mar de paraules entrecreuades, on no hi ha un teixit comú, com a molt un carregat ambient de debat, un pols intel·lectual, polèmica, controvèrsia).

Va dir Ramon Llull: “Si no ens entenem pel llenguatge, entenguem-nos per amor”. ¿És possible avui dia, en l'àmbit del diàleg entre religions, apel·lar a aquesta cita, quan més aviat s'intenta focalitzar-ho tot en les paraules? ¿El fet de dir-ne 'diàleg' no amaga ja aquesta intenció d'exaltar el llenguatge, com si fos l'única via d'arribar a algun consens? No obstant això, on hem d'arribar, en aquest tipus d'encontres entre creients de diverses tradicions? ¿A una millor comprensió i, per tant, tolerància i respecte de les creences dels altres? ¿N'hi ha prou amb això? ¿O potser ens fa por anar un pas més enllà per deixar-nos de llenguatges i fusionar-nos, com diu Llull, en aquest amor que suposa tota trobada veritable?

Germans, no iguals

Seguim amb Gómez Dávila, que ens proposa una afirmació que en molts àmbits pot ser polèmica: “Els meus germans? Sí. Els meus iguals? No.

Diàleg interreligiós: calen paraules?

Per al filòsof Nicolás Gómez Dávila cal que banyem en escepticisme la fe perquè no s'anquilosi en convicció.

Perquè n'hi ha de més grans i de més petits”. Refutar la igualtat pot semblar revulsiu, però observem què entén el filòsof per ‘germà’: “El nostre germà no és el que té una forma corporal semblant, sinó el que palpa el mateix misteri”. Fixem-nos-hi bé, compartir misteri, que no equival a compartir creença ni fe. I en aquesta complicitat davant l'astorament, n'hi ha que hi aprofundeixen més i d'altres que ho fan d'una manera més superficial, amb més o menys temps, intensitat, grau... Per això ell es nega a igualar-los, ni per dalt ni per baix, perquè no considera la igualtat un fet imprescindible per a la trobada, però sí el reconeixement d'una germanor, d'un vincle molt més profund i difícil de trencar, menys ideològic, més carnal, entre aquells que s'han fet seva una altra de les propostes aforístiques del personalíssim filòsof colombià: “N'hi ha prou amb fer callar l'orgull per sentir el murmuri dels eixams sagrats”.

En aquesta germanor es dilueixen les identitats fortes, sense que per això hagin de desaparèixer les diverses tradicions religioses i tota la pluralitat i heterodòxia que les han vist néixer i créixer i que encara les fan vives. Quan sovint emparentem aquestes tradicions religioses amb una mera convicció (pensem, per exemple, que

Requisits
Un diàleg no es pot encetar sense trobada i per això cal veure l'altre

Objectiu
El diàleg interreligiós busca potenciar la diversitat i el respecte

en el món institucional cada vegada s'utilitza més el terme ‘diàleg interconviccional’), ho fem per intentar donar cabuda a idees que no es consideren religió, però al mateix temps perd aquest grau d'identitats borroses que s'agermanen entorn d'un misteri i d'una noció comuna de sacralitat i reverència. Diu Gómez Dávila: “Banyem en escepticisme la nostra fe perquè no s'anquilosi en convicció”. De fet, el convençut comparteix amb el convicte no només una mateixa filiació semàntica, sinó aquesta impossibilitat de sortir de la seva veritat, pres d'una raó que dificulta –per no dir que impossibilita– la trobada amb l'altre.

Definicions reduccionistes

L'àmbit del diàleg interreligiós vol potenciar la diversitat i el respecte amb la sensibilització i, per tant, divulgar informació que considera rellevant de cada tradició religiosa. Malauradament, aquesta bona intenció pot tornar a caure en els prejudicis que vol evitar quan fa de cada religió una etiqueta acotada i fàcilment identificable, sense espai per a les identitats borroses o flexibles. I d'aquí la primera pregunta: hi ha diàleg entre inflexibles? Difícilment. Voler reduir tota experiència religiosa en quadres explicatius, en

fer-ne blocs homogenis (també quan es reconeix la diversitat dins d'un mateix bloc homogeni es fa seguint el mateix esquema reduccionista), alimenta les fronteres entre grups, la identificació identitària superficial, lligada a les formes que més diferencien unes creences de les altres. Malgrat que són esquemes que volen propiciar la trobada, sovint continuen alimentant la confrontació a través del fet comparatiu i simplista, sense espai veritable per reconèixer el fet que constantment ens deixem infusionar per l'altre. Perquè, com es pregunta la psicoanalista francesa Marie Balmay, “Creient o no-creient? ¿Qui pot dir d'ell mateix que és únicament una cosa o l'altra?” Cristians, musulmans, budistes... ¿No tenim tots una mica dels altres, no som cadascú receptacles dels vestigis d'una història que continuament es barreja, conjuntament amb un present plural, en permanent canvi? Com ens podem sentir representats per unes definicions monolítiques, que pretenen obviar tot aquest mestissatge? No es tracta d'abolir qualsevol nom o etiqueta, sinó de veure els vincles amb la resta, acceptar-ne les amalgames i les impureses, la complicitat que ens obliga a sortir del realme tancat d'una convicció pura per acceptar una vivència molt més ampla, no sempre còmoda (el llenguatge sempre és més còmode i modificable que l'amor, imprevisible, inabastable). Fer-ne estaments de trobada i no latents dosis d'absolutisme. “Perquè –com va escriure el filòsof i poeta Georges Santayana– la dignitat de la religió, igual que la de la poesia, resideix precisament en la seva adequació ideal, en copsar ajustadament els significats i els valors de la vida, en anticipar la perfecció. La seva funció consisteix més aviat en extreure dels materials de la realitat una imatge d'aquell ideal al qual la realitat hauria de conformar-se, i en fer-nos ciutadans, per anticipació, del món que anhelem”. —

OPINIÓ

Dialogar des de les ruïnes

EULÀLIA FANAR
INVESTIGADORA EN TEMES DE GÈNERE I CONFLICTE

Les ruïnes ens mostren una paradoxa: les antigues són font de coneixement, valor històric, intocables en molts casos. Les recents, símbol del fracàs, nosa. Ens aferrem a emportar-nos ràpidament les ruïnes que històricament no considerem valuoses per construir-hi al seu lloc nous i brillants edificis mentre fem cues per visitar ruïnes mil·lenàries, pedres que ens parlen malgrat la seva desfeta. I és davant d'aquest llenguatge de la desfeta quan podem entreveure-hi un estament poètic, fins i tot un crit de vida: no en va, en la poesia àrab antiga el cant a les ruïnes d'un campament abandonat s'exalta com a metàfora de la vida.

Ningú vol veure la seva casa en ruïnes, però alhora sabem que tard o d'hora la ruïna apareixerà, les cendres, la pols, i que al seu lloc altres propostes sorgiran, com un cicle natural difícil d'acceptar quan ens aferrem a la temporalitat del present. I no totes les ruïnes són físiques:

Les ruïnes antigues són font de coneixement i de valor històric, intocables. Les recents són símbols de fracàs i de nosa

les cultures també s'enrunen, sense desaparèixer, perquè la presència de les ruïnes interpel·len sempre.

L'escriptora algerina Karima Berger reflexiona sobre les cultures en ruïnes, no des del lament, sinó per trobar punts en comú que ajudin a edificar, des de les ruïnes, nous espais habitables, sempre fràgils, sempre amenaçats, tot i que igualment factibles i desitjables. Ens diu: “El que podria suposar un punt d'unió possible, avui dia, entre la cultura de l'islam i la cultura europea, totes en ruïnes, és el sentiment d'amenaça que ens colpeix, la desfeta del sentit, la destrucció dels signes i les violències que engendra. I això podria novament fer-nos dialogar més enllà de tot atac, per sobre de qualsevol caricatura”. En definitiva, trobar-nos aquí, bocabadats davant d'unes ruïnes que no imaginàvem i, un cop acceptades i païdes, començar a construir de nou, més oberts i conscients. —

GETTY

Gent

TEXT:
XXXXXXXXXXXXXX

FIRMA FOTO

FIRMA FOTO

La sala Gran Price reviu a Sant Antoni

El barri barceloní de Sant Antoni, amb una llarga tradició en col·leccionisme gràcies al seu conegut mercat dominical, veurà renéixer puntualment aquest cap de setmana l'extinta sala Gran Price gràcies al Gran Price Vinyl Fest, una fira dedicada als vinils, que agafa el nom de la mítica sala de boxeig, enderrocada al 1973. A la fira, celebrada a l'Espai Calàbria 66, es podran comprar i vendre vinils de l'època del kaotrock català-vintage i reeditats- però, coincidint amb les festes majors del barri, hi haurà també una àmplia programació paral·lela. Entre les activitats més destacades hi ha *DJ vs Dealers*, que portarà una sèrie de reconeguts discjòqueis a punxar davant dels assistents sense els seus propis vinils i només amb el material que puguin aconseguir en una hora als *stands* de la fira. —

Quisque ut arcu augue, vitae aliquet

Segons l'autora del llibre hi ha cinc contaminants que són els més comuns. Els dos primer font d'una contaminació eren problemes intestinals greus, com la salmonel·losi. Els altres tres són ear-se de **focontaminació (foto1)** electromagnètica derivada de la instal·lació elèctrica de l'habitatge o la que generen els ei vel mauris mattis hensent leo nulla, sagittis vel semper stibulum tincidunt dictum tortor et iabitur at tempor nisl. Maecenas suscipit feugiat lii, nec bibendum orci mi in elit. In ante leo, blandit noe sIn sit amet risus velit. Nulla ac dolor magna, id

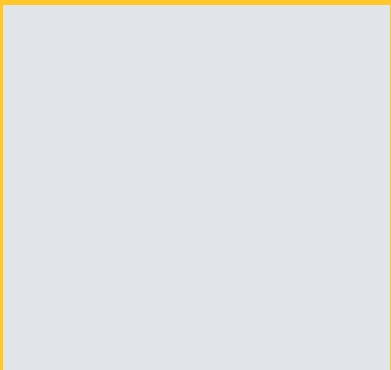
eleifend velit. Quisque consequat diam in eros suscipit eu fringilla arcu faucibus. Aenean vel diam est, non sodales neque. Fusce sed molestie ipsum. Nam et sagittis purus. In pretium condimen. —

FIRMA FOTO

L'Impar estrena el seu primer estiu

Seg

TítolMauris imperdiet, augue vel

FIRMA FOTO

160 caràcters aprox. Nulla facilisi. Etiam sed dapibus tortor. Praesent fringilla faucibus libero, tincidunt dictum purus condimVestibulum aliquet Proin a purus nibh. Donec lacus magna, aliquet ut lobortis at, semper et tortor. Nam vehicula, elit eu. Praesent vitae nulla sed nunc placerat congue. Sed dapibus dolor ut sem consectetur quis tempor lorem mollis. Mauris rutru.Aenean scelerisque